

No n'hi havia per tant

JOSÉ ANTONIO GONZÁLEZ CASANOVA

PÚBLIC, 17 de juliol de 2010

Acabo de llegir, per pur deure professional, les 881 pàgines de la sentència sobre l'Estatut, inclosos els vots particulars. Res m'ha fet canviar d'opinió respecte al que va anticipar la premsa. Res, llevat de la valoració feta pels polítics nacionalistes i els seus mitjans de comunicació. Ha estat exageradament sectària i d'una greu ignorància del significat correcte del llenguatge jurídic, que inverteix i contradiu la significació política de la sentència. Sembla que, un cop infamat i deslegitimant el TC, la seva decisió no podia deixar de ser nefasta per a Catalunya perquè resumiria tot el pitjor que Espanya ens ha fet i ens fa. Tots els greuges que denunciem sovint dels *castellans*, de l'Estat espanyol o del Govern que sigui, s'han concentrat en un dictamen que, oh paradoxa, és l'aprobat pels jutges favorables a la constitucionalitat de l'Estatut en el seu conjunt. La manifestació del 10-J hauria estat justificada si s'haguessin imposat els quatre magistrats defensors del recurs del PP, però el resultat de la votació final (6 a 4) es va presentar per Òmnium Cultural com que tots, guanyadors i derrotats, eren iguals de dolents amb Catalunya i es va ignorar el veritable abast de la sentència; per ignorància jurídica i/o evident mala fe.

Tota la sentència és un educat rebuig a les pretensions del PP. Si trobem expressions que ofenen la nostra sensibilitat autonòmica, és perquè la ponència utilitza a vegades el mateix llenguatge del PP per rebatre millor els seus arguments. Allò de la "indissoluble unitat d'Espanya" és per certificar que Catalunya és una nació i, alhora, una part de l'Estat (Espanya) que, com qualsevol Estat, és òbviament, u. Una obvietat

ignorada per uns i altres és que Nació amb majúscula equival a Estat. I Catalunya no és encara un Estat, però no per això deixa de ser una nació. “L’estat de la Nació” vol dir l’estat de l’Estat espanyol plurinacional.

D’altra banda, els articles interpretats que es declaren d’acord a la Constitució no rebaixen el seu contingut. De fet, no es diferencien de la resta declarada constitucional, excepte que donen una explicació més argumentada dels motius que té per no acceptar les tesis del PP. La sentència defensa la Constitució de la interpretació errada que en fa el senyor Trillo, i manté la constitucionalitat de tot l’Estatut, llevat de mitja dotzena d’incisos (ni tan sols articles sencers) discutibles però intrascendents en la pràctica. La sentència no prohibeix el Consell de Justícia de Catalunya. Es limita a dir que les seves funcions depenen d’una llei orgànica del poder judicial reformada, la qual ja s’està negociant amb el Govern Zapatero. Alguns preceptes, des d’una perspectiva formal, no encaixen en la Constitució, i ja el Consell Consultiu va recomanar suprimir-los. Malgrat el *ribot* de les Corts, van passar com a constitucionals. Ara han caigut perquè, per exemple, el seu text explicita decisions que corresponen a l’Estat, com és exigir un esforç fiscal similar a altres autonomies. O tractar l’Estat d’igual a igual, quan resulta que l’Estat són totes les comunitats autònomes com a parts seves, i el tot és superior a les parts. Aquí les aportacions jurídiques a l’Estatut que van fer els diputats d’ERC van confondre la realitat actual amb el desig futur. Més preocupant és el rebuig que es fa de la definició de base com a “principis o mínim comú normatiu en normes amb rang de llei” perquè afecta tot el sistema autonòmic. Tanmateix no es pot dir que sigui un acte de catalanofòbia, sinó de preservació del dret que s’autoconcedeix el TC de decidir què s’ha d’entendre per “base estatal” en cada cas concret. Aquesta és, sens dubte, la decisió del Tribunal

Constitucional més perjudicial per a l'autogovern d'Espanya, de totes les comunitats autònomes.

Amb tot, m'ha deixat perplex com certs polítics i mitjans de comunicació han aconseguit entabanar l'opinió pública, i fins i tot prestigiosos col·legues meus, en un sentit totalment oposat al que apunta la sentència. El reconeixement del nostre Estatut s'ha convertit en un atac a la nostra dignitat i en un oblit de qui el va engegar, no sigui que es perdi un aliat imprescindible perquè la dreta pseudonacionalista recuperi la Generalitat. Paradoxalment, la demagògia nacionalista continua enganyant els catalans, dificulta l'acció del nostre Govern i és una tràgica burla del proclamat dret a decidir i del fet que som una nació.